

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.237 van 10 juli 2012
in de zaak A. 199.214/XII-6501**

In zake: Marc DE DECKER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Peter Flamey en Joost Bosquet
kantoor houdende te 2018 Antwerpen
Jan Van Rijswijcklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de UNIVERSITEIT ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jim Deridder
kantoor houdende te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 210 A
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij:

Johan PEETERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Frederik Emmerechts
kantoor houdende te 2000 Antwerpen
Stoopstraat 1, 5^e verdieping
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 februari 2011, strekt tot de nietigverklaring van “het Besluit van de raad van bestuur van de Universiteit Antwerpen dd. 16 december 2010 om zich aan te sluiten bij de beoordeling van de kandidaten en de bijhorende motivering zoals voorzien in het verslag van de selectiecommissie en in het advies van de faculteitsraad rechten van 12 oktober 2010, waarbij de kandidatuur van [Marc De Decker] voor de functie van deeltijds (10%) zelfstandig academisch personeel voor het vak Sociaalrechtelijke vraag-

stukken inzake transport- en maritiem recht bij de faculteit rechten met een opdracht van onderwijs, onderzoek en dienstverlening voor een periode van 3 jaar en met ingang van 1 januari 2011 als tweede werd gerangschikt [...] en de aanstelling derhalve definitief geschiedde aan dhr. Johan Peeters”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 213.207 van 12 mei 2011 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Johan Peeters heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 29 juni 2011. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij, de verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 juni 2012.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bert Van Weerdt, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Jim Deridder, die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Frederik Emmerechts, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 8 juni 2010 wordt bij de faculteit Rechten van de Universiteit Antwerpen een vacature bekendgemaakt voor een deeltijdse betrekking van 10% in het domein “sociaalrechtelijke vraagstukken inzake transport- en marietiem recht”. De opdracht en het gewenste profiel zijn als volgt beschreven:

“Opdracht:

- u doceert het opleidingsonderdeel ‘Sociaalrechtelijke vraagstukken inzake transport- en marietiem recht’ in de PAVO Transport- en marietiem recht (30 cu, 3 stpn., tweede semester)
- u bent bereid het opleidingsonderdeel in het Engels te doceren
- u begeleidt studenten bij de meesterproef Rechten (Master Rechten, 45 cu, 18 stpn.)
- u bouwt onderzoek uit in het domein van het transport- en marietiem recht
- u initieert en begeleidt doctoraal onderzoek
- u besteedt bijzondere aandacht aan het aantrekken van externe financiering
- u kan belast worden met taken van dienstverlening.

Profiel:

- u bezit een diploma van master in de Rechten en een doctoraat op proefschrift in de Rechten
- uw onderwijs- en onderzoekskwaliteiten sluiten aan bij de beleidslijnen van de universiteit en de faculteit.”

Verzoeker dient zijn kandidatuur in, naast N. en Johan Peeters.

3.2. Op 27 september 2010 draagt de adviescommissie voor deeltijdse ZAP-vacatures van de faculteit rechten drie kandidaten voor in de volgende volgorde van voorkeur: 1. Johan Peeters, 2. Marc De Decker, 3. N.

De motivering hiervoor luidt:

“Op basis van de gevoerde bespreking en vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten, in het bijzonder hun affiniteit met het domein van de vacature, hun onderwijservaring, hun visie op de aanpak van het betrokken opleidingsonderdeel, de onderwerpen waarin zij verdere mogelijkheid tot onderzoek zien, en hun beschikbaarheid, formuleert de decaan het hierna volgende voorstel van rangschikking [...]

Marc De Decker (°1961) is licentiaat in de rechten (1984, UA, O, O, O, O, GO). Hij behaalde het diploma GAS Maritieme wetenschappen (1993, UA, GGO). In 2003 promoveerde hij aan de UIA tot doctor in de rechten op een proefschrift over ‘Juridische aspecten van codificatie en harmonisering van Europese internationale rivierenregimes’. Sinds 1984 is hij advocaat. Hij was van 1986 tot 1995 assistent aan de faculteit rechten (UFSIA) en van 2003 tot 2007 docent zee- en vervoerrecht aan de Lessius Hogeschool, waar hij ook thesissen opvolgde als promotor en assessor. Hij was herhaaldelijk gastdocent aan ITMMA in de gespecialiseerde opleiding Zee- en binnenvaart (2006-2007). Hij werkte mee aan verschillende onderzoeksopdrachten en gaf meerdere voordrachten in het kader van het scheepvaart- en transportrecht.

Marc De Decker geeft vanuit zijn praktijk als advocaat, waarin hij als raadgever optreedt voor een werkgeversorganisatie in de havensector, blijk van een zeer ruime vertrouwdheid met en kennis van de sociaal-rechtelijke vraagstukken in dat domein. In tegenstelling tot de als eerste gerangschikte kandidaat heeft hij evenwel op het vlak van het academisch onderwijs en onderzoek geen bewezen recente expertise in het sociaal recht. Hij wordt daarom als tweede kandidaat gerangschikt.

[N. ...] Om deze redenen wordt hij als derde kandidaat gerangschikt.

Johan Peeters (°1978) is licentiaat in de rechten (2001, Universiteit Antwerpen; O, O, O, O, GO) en behaalde het diploma GGS Sociaal recht (2002, VUB, GO). In 2008 promoveerde hij aan de Universiteit Antwerpen tot doctor in de rechten met een proefschrift over ‘Informatie en raadpleging van werknemers bij herstructureringen. Onderzoek naar de behoefte aan een algemene en verstrekte informatie- en raadplegingsverplichting’. Hij was deeltijds wetenschappelijk medewerker, voltijds assistent en doctor-assistent aan de Universiteit Antwerpen. Hij is deeltijds doctor-assistent aan de UA. Aan de UA verzorgde hij onderwijsbegeleiding in het arbeidsrecht. Sinds 2008 heeft hij als doctor-assistent een aantal eigen onderwijsopdrachten aan de Universiteit Antwerpen. Hij is debatleider in de debatklas voor studenten eerste en tweede bachelor rechten, en geeft colleges in de Grondige studie Collectief arbeidsrecht voor zowel dag- als avondstudenten. Sinds 2008 is hij gastdocent Sociaal recht, partim Arbeidsrecht in de opleiding Handelswetenschappen aan de HU Brussel. Tevens is hij vast lesgever in het kader van de VOSEB-opleiding, georganiseerd door ISUA (Instituut voor Samenwerking tussen Universiteit en Arbeidersbeweging). Ook is hij ZAP-suppleant Heuristiek (5%) voor het academiejaar 2010-2011. Sinds 2008 is hij advocaat (20%). Hij is (co)auteur van verschillende monografieën

en verzamelwerken. Hij is tevens de auteur van talrijke bijdragen in tijdschriften, monografieën, studieopdrachten en boekbesprekingen in het domein van het sociaal recht, voornamelijk in het deelgebied van het collectief arbeidsrecht. Hij verbleef meerdere malen in het buitenland voor onderzoekswerkzaamheden (Italië, Zwitserland, Nederland, Duitsland, Frankrijk). Hij is lid van verschillende wetenschappelijke en academische verenigingen en redacties. Hij verzorgde talrijke bijdragen aan wetenschappelijke studiedagen en seminars.

De academische verdiensten van Johan Peeters zijn te situeren in het sociaal recht, voornamelijk in het collectief arbeidsrecht. Zij zijn qua individueel en collectief onderzoek, onderwijs en dienstverlening in het vakgebied ruimer dan die van de andere kandidaten. Hoewel zijn ervaring, vanuit de rechtspraktijk, in de transport- en maritieme sector beperkter is dan bij de tweede gerangschikte kandidaat, heeft hij van alle kandidaten in het domein van het sociaal recht de meest uitgebreide academische verdiensten. Hij heeft een zeer concreet plan voor de invulling van het onderwijs voorgelegd en voor de uitbouw van het onderzoek zal hij aansluiting vinden bij de onderzoeksgroep Sociale concurrentie en recht waarin hij thans reeds betrokken is in het collectieve onderzoek. Hij wordt bijgevolg als eerste kandidaat gerangschikt.”

3.3. Op 1 oktober 2010 beslist de selectiecommissie het voorstel, de rangschikking en de motivering van de adviescommissie over te nemen.

3.4. Op 12 oktober 2010 aanvaardt de faculteitsraad de voordracht door de selectiecommissie en maakt hij de daarin opgenomen beoordeling, rangschikking en motivering tot de zijne.

3.5. Op 16 december 2010 sluit ook de raad van bestuur van de Universiteit Antwerpen zich aan bij de beoordeling en de rangschikking van de kandidaten en de motiveringen door de selectiecommissie en stelt hij met het thans bestreden besluit Johan Peeters aan tot deeltijds (10%) docent met een opdracht van onderwijs, onderzoek en dienstverlening in het domein Sociaalrechtelijke vraagstukken inzake transport- en maritiem recht bij de faculteit Rechten voor een periode van drie jaar.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Exceptie

4. Verwerende partij werpt in de memorie van antwoord een exceptie van gebrek aan belang in hoofde van verzoeker op. Verzoeker zou niet uitdrukkelijk de nietigverklaring hebben gevorderd van de aanstelling van tussenkomende partij, zodat een eventuele vernietiging de aanstelling van tussenkomende partij onverlet zou laten. Tussenkomende partij heeft trouwens de functie intussen opgenomen. Of verzoeker, na verbetering van zijn rangschikking tot eerste kandidaat, ooit nog binnen de huidige termijn van aanstelling geroepen kan worden om de functie te vervullen bij eventueel ontslag van tussenkomende partij, is te hypothetisch om het belang te kunnen ondersteunen. Trouwens heeft de vacature niet in een werfreserve voorzien.

Tussenkomende partij sluit zich bij deze exceptie aan.

Beoordeling

5. Zoals verzoeker het terecht opmerkt, vloeien zowel de rangschikking van de kandidaten als de aanstelling van tussenkomende partij voort uit hetzelfde besluit en vordert hij in het inleidend verzoekschrift de nietigverklaring van de beslissing van 16 december 2010 uitdrukkelijk ook in zoverre “de aanstelling derhalve definitief geschiedde aan dhr Johan Peeters”.

De exceptie mist feitelijke grondslag.

V. Onderzoek van de middelen

6. In het inleidend verzoekschrift worden drie middelen aangevoerd.

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

7.1. Het eerste middel is “genomen uit de schending van art. 16 Statuut zelfstandig academisch personeel, art. 90 Decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en niet discriminatiebeginsel, het patere legem beginsel, het materiële motiveringsbeginsel, art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit ontstentenis van de rechte vereiste feitelijke en juridische grondslag”.

7.2.1. In een *eerste onderdeel* van het eerste middel argumenteert verzoeker dat de objectiviteit van de procedure werd geschonden, doordat verwerende partij bij de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten een essentieel bestanddeel van het opleidingsonderdeel als bijkomstig heeft beschouwd. Omgekeerd krijgt ervaring in het deelaspect sociaal recht, “dat slechts de invalshoek aangeeft waarbinnen een ander soort recht, zijnde het transport- en maritiem Recht zal worden benaderd”, de voorkeur boven ervaring in het hoofdaspect transport- en maritiem recht.

Aan de referenties van tussenkomende partij die betrekking hebben op het deelaspect werd een groter relatief gewicht toegekend dan aan de referenties die aansluiten bij de hoofdkwalificatie van het opleidingsonderdeel. De functieomschrijving en het opleidingsonderdeel vereisen nochtans in eerste instantie een beslagenheid in het transport- en maritiem recht. Het is onredelijk en niet objectief te noemen dat vooral ervaring in sociaal recht in aanmerking wordt genomen. Tussenkomende partij heeft in tegenstelling tot verzoeker geen dienstige titel of verdienste in het betrokken vakgebied van het transport- of maritiem recht; zijn referenties hebben voornamelijk betrekking op het zuivere arbeids- en sociaal recht. Verzoekers “uitgesproken kennis op het vakgebied van het Maritiem- en Transport Recht in hoofdzaak” sluit derhalve beter aan “bij de functieomschrijving voor een opleidingsonderdeel in het vakgebied van het Maritiem- en Transport Recht”, terwijl hij ook de sociaalrechtelijke invalshoek in zijn publicaties en door zijn beroepservaring in de scheepvaartsector heeft benaderd.

7.2.2. In de memorie van wederantwoord beklemtoont verzoeker dat bepaalde van zijn publicaties ook een sociaalrechtelijke invalshoek hebben en hij betwist dat tussenkomende partij een grotere wetenschappelijke praktijkkennis en onderwijservaring zou hebben opgebouwd.

7.2.3. In de laatste memorie benadrukt verzoeker dat de benoemende overheid bij de effectieve vergelijking van titels en verdiensten dient uit te gaan van de vereisten van de functieomschrijving in de vacature. Hij wijst erop dat de benaming van het opleidingsonderdeel wordt gekaderd in het transport- en maritiem recht en dat wordt vereist een onderzoek in “het domein van het transport- en maritiemrecht” uit te bouwen. Dat het vakdomein waar het in de vacature over gaat wel degelijk het transport- en maritiem recht is en geenszins het sociaal recht, blijkt overigens uit de eigen motivering van verwerende partij waarin zij met betrekking tot verzoeker letterlijk stelt dat hij blijkt geeft van “een zeer ruime vertrouwdheid met en kennis van de sociaalrechtelijke vraagstukken in dat domein”. Zowel in de spraakgebruikelijke betekenis als volgens de vacature wordt in het betrokken zogenaamde verdiepingsvak een bepaald aspect van het transport- en maritiem recht uitgediept. De term “vakdomein” verwijst in deze dan ook ondubbelzinnig naar het transport- en maritiem recht, en niet naar relevante onderzoeks- en onderwijservaring betreffende een aspect daarvan. Het vak betreft vraagstukken van het transport- en maritiem recht en geen vraagstukken van het sociaal recht. Verzoeker besluit dat hij ten onrechte lager werd gerangschikt wegens een vermeend betere expertise van tussenkomende partij in academisch onderzoek en onderwijs die manifest geen betrekking heeft op het vakdomein waar het krachtens de vacature dient om te gaan, zijnde sociaalrechtelijke vraagstukken van het transport- en maritiem recht.

7.3.1. Verzoeker doet in *het tweede onderdeel* van het eerste middel gelden dat verwerende partij haar eigen selectiecriteria, die door de adviescommissie werden opgesteld en bijgevolg als relevant moeten worden beschouwd, niet heeft nageleefd. Er werd geen vergelijkende beoordeling gemaakt van de beschikbaarheid van de kandidaten, noch van hun visie op de aanpak van het opleidingsonderdeel en de onderwerpen waarin zij een verdere mogelijkheid tot onderzoek zien. Door slechts ten aanzien van twee criteria de titels en verdiensten

te vergelijken, heeft verwerende partij zich bezondigd aan willekeur. Daarnaast werden bepaalde kennelijk relevante aspecten, namelijk de behaalde academische graden en de anciënniteit, niet onderzocht. De criteria laten een te grote keuzevrijheid aan verwerende partij, wat willekeur in de hand werkt.

7.3.2. In de memorie van wederantwoord blijft verzoeker erbij dat de adviescommissie vijf criteria heeft opgesteld na kennisname van de kandidaturen en deze criteria willekeurig heeft toegepast. De overheid mag voorts zonder gegronde reden niet bepaalde beoordelingsfactoren disproportioneel laten doorwegen.

7.3.3. In de laatste memorie zet verzoeker andermaal uiteen dat verwerende partij de door haarzelf vooropgestelde criteria niet systematisch doch willekeurig heeft toegepast in functie van welke aspecten zij voor bepaalde kandidaten dienaangaande wenste te beoordelen.

Beoordeling

8. Zoals blijkt uit de omstandige kritiek die verzoeker ontwikkelt tegen de motivering van de door hem bestreden beslissing, is de motivering op grond waarvan de voorkeur is uitgegaan naar tussenkommende partij hem zeer wel bekend en toont verzoeker niet aan enig belang te hebben bij het aanvoeren van de formele-motiveringsplicht. Verzoeker spreekt die reeds in het auditoraatsverslag neergeschreven vaststelling in zijn laatste memorie overigens niet tegen.

In die mate is het middel niet ontvankelijk.

9. Verzoeker vertrekt met betrekking tot het eerste middelonderdeel van een verkeerd uitgangspunt, als zou het transport- en maritiem recht kern en wezen moeten vormen van de beoordelingsmaatstaf voor de te begeven betrekking en zou relevante affiniteit met “dit vakgebied”, hetzij “in redelijkheid” hetzij overeenkomstig de aangevoerde regelgeving dienen te primeren op de affiniteit met “het deelaspect” sociaal recht. De Raad van State valt daarentegen volkomen bij hetgeen verwerende partij betoogt in de memorie van antwoord:

“Ten eerste slaat ‘het betrokken vakgebied’ zoals bedoeld in artikel 90 van het decreet op de Universiteiten -uiteeraard- op het opleidingsonderdeel waarvoor de vacature is uitgeschreven, en niet op de opleiding waarin dat opleidingsonderdeel is ingebed. Er anders over oordelen zou leiden tot aberrante situaties waarbij bijvoorbeeld het opleidingsonderdeel ‘Inleiding tot het recht’ in de bachelor Toegepaste Economische Wetenschappen eerder door een econoomist dan door een jurist zou worden gedoceerd, ‘Filosofie’ in de bachelor Rechten eerder door een jurist dan door een filosoof zou worden gedoceerd, enz. De titels en verdiensten dienen bijgevolg uitsluitend op het niveau van het opleidingsonderdeel te worden beoordeeld. In dit geval is dat: ‘Sociaalrechtelijke vraagstukken inzake transport- en maritiem recht’.”

Het bedoelde opleidingsonderdeel maakt deel uit van het postgraduaat “transport- en maritiem recht”. Andere opleidingsonderdelen zijn onder meer twee algemene vakken, met de woorden van verwerende partij “kernvakken”, namelijk transportrecht en maritiem recht. De opleiding wordt aangevuld met specifieke verdiepingsvakken zoals het internationaal zeerecht of vakken die probleemstellingen in een bepaalde tak van het recht -milieurechtelijk, Europeesrechtelijk, sociaalrechtelijk- in verband brengen met het transport- en maritiem recht. De vacante docentfunctie in kwestie heeft geen betrekking op een algemeen vak in het postgraduaat transport- en maritiem recht, maar op een specifiek verdiepingsvak waarin, wat door verzoeker niet wezenlijk wordt betwist, een uitdieping plaatsvindt van een bepaald aspect, namelijk het sociaalrechtelijk aspect van het transport- en maritiem recht. Gelet op deze “specialistische invalshoek” handelt de benoemende overheid dan ook niet buiten haar beoordelingsvrijheid als zij de verdiensten van de kandidaten met betrekking tot het sociaal recht prominent of doorslaggevend in haar beoordeling betreft. Dit geldt des te meer aangezien in de opleiding ook de algemene vakken transportrecht en maritiem recht worden aangeboden.

Het is niet omdat verwerende partij daarover binnen de grenzen van haar discretionaire bevoegdheid evengoed anders had kunnen oordelen, dat zij door een kandidaat te verkiezen met een gedegen kennis van het specifieke rechtsdomein, zijnde het sociaal recht, boven een kandidaat gespecialiseerd in het globale rechtsdomein, zijnde het transport- en maritiem recht, haar beoordelingsvrijheid te buiten zou zijn gegaan.

De argumentatie van verwerende partij dat de vergelijking van de aanspraken van de kandidaten relevant betrokken mag worden op “het opleidingsonderdeel waarvoor de vacature is uitgeschreven”, zijnde “sociaalrechtelijke vraagstukken inzake transport- en maritiem recht”, en niet of niet in de eerste plaats op de opleiding waarin het opleidingsonderdeel is ingebed, zijnde het postgraduaat transport- en maritiem recht, is volgens de Raad van State dan ook aanneembaar en getuigt niet van willekeur, noch van een verkeerde uitlegging van het begrip “vakgebied” als bedoeld in artikel 90 van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap.

10. De Raad van State bespeurt ook geen tegenspraak met het vacaturebericht. Daarin is enkel relevant te lezen dat de kandidaat “bouwt onderzoek uit in het domein van het transport- en maritiem recht” als onderdeel van de toekomstige opdracht, en niet van het reeds vooraf voorgeschreven profiel. Daarenboven is onderzoek naar de sociaalrechtelijke vraagstukken inzake transport- en maritiem recht *ipso facto* onderzoek in het domein van het transport- en maritiem recht *sensu lato*. Artikel 16 van het statuut van het zelfstandig academisch personeel, goedgekeurd op 12 december 2003 en laatst gewijzigd op 30 juni 2009 (hierna: het ZAP-statuuut), dat voorschrijft om de kandidaten mede te beoordelen “rekening houdende met de in het vacaturebericht vermelde functievereisten” kan bijgevolg evenmin geschonden zijn.

11. Verzoeker merkt in het inleidend verzoekschrift bij de toelichting van het eerste middelonderdeel op dat tussenkomende partij “getuigt van referenties die voornamelijk betrekking hebben op het zuivere arbeids- en sociaal recht” en hij stelt vast dat aan deze referenties “een groter relatief gewicht werd toegekend dan [aan zijn referenties]”. Verzoeker betreft die vaststellingen echter enkel op de zo-even besproken en verworpen grief omtrent het vermeende “hoofdaspect” en “deelaspect” van de te begeven functie. Hij ontkracht evenwel niet de feitelijke vaststellingen in de motivering van de bestreden beslissing ten gunste van de onderwijs- en onderzoekservaring van tussenkomende partij, van wie hij zelfs de “uitermate beslagenheid” erkent. In de memorie van antwoord biedt verwerende partij een nadere verantwoording van de concrete vergelijking van de titels en verdiensten, waarover de Raad van State zich evenwel niet behoeft uit te spreken. Hiermee geeft verwerende partij immers, met uitzondering

van wat dadelijk *sub* 12 aan bod komt, een ruimere invulling aan het eerste middelonderdeel, die in het inleidend verzoekschrift niet is te ontwaren. Als verzoeker, inhakend op de memorie van antwoord, in de memorie van wederantwoord en in de laatste memorie alsnog meer concrete kritiek geeft op de ándere dan *sub* 12 besproken aspecten uit de concrete vergelijking van de kandidaten die hij reeds in het verzoekschrift kon aanbrengen, doet hij zulks laattijdig, en dus onontvankelijk.

12. In het inleidend verzoekschrift is met betrekking tot de concrete vergelijking enkel met een minimum aan precisie nader uitgewerkt dat verzoeker meent dat hij naast zijn uitgesproken kennis van het maritiem- en transportrecht óók de sociaalrechtelijke invalshoek heeft benaderd en onderzocht in publicaties en “door zijn prominente functie binnen een werkgeversorganisatie in de scheepvaartsector”, waarbij verzoeker nog refereert aan een hoofdstuk in zijn monografie “Beginselen van Belgisch Binnenvaartrecht”.

Verzoeker toont hiermee geenszins aan dat zijn verdiensten op dit punt een eerste rangschikking van tussenkomende partij in de weg staan. De toelichting in zijn sollicitatieformulier over zijn werkzaamheden als adviseur van een werkgeversorganisatie in de scheepvaartsector doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij op het vlak van academisch onderzoek geen recente expertise in het sociaal (maritiem) recht kan voorleggen. De beweerd deels sociaalrechtelijke dimensie in de monografie “Beginselen van Belgisch Binnenvaartrecht” wordt pas ter sprake gebracht in zijn verzoekschrift. In zijn toelichting bij zijn sollicitatie heet het nog enkel dat “enige [sociaalrechtelijke] aspecten” “kort behandeld” worden in de toen nog te verschijnen “Beginselen van Europees Internationaal rivierenrecht” en dat verzoeker de bedoeling heeft er “in de toekomst” wetenschappelijke bijdragen over te plegen. De appreciatie door verwerende partij staat daarmee niet in contrast. Verzoeker beweert voorts niet dat zijn onderwijsopdrachten toegespitst waren op het sociaal recht of op de sociaalrechtelijke dimensie van het transport- en maritiem recht. In het licht van het hiervóór reeds benadrukte gespecialiseerde aspect van het opleidingsonderdeel in kwestie, toont verzoeker niet aan dat het door hem gedoceerde vak zee- en vervoerrecht evident veel beter aansluit bij de omschrijving ervan dan onderwijservaring inzake het collectieve arbeidsrecht en het sociaal recht. Verzoeker maakt dan ook niet aan-

nemelijk dat de door hem voorgelegde gegevens van aard zijn dat ze verwerende partij tot een ander oordeel hadden dienen te brengen.

13. Het eerste onderdeel van het eerste middel wordt verworpen.

14. Wat het tweede onderdeel betreft, werden de kandidaten, als leidraad voor de beoordeling, gevraagd om een “academisch dossier” samen te stellen aangaande hun academische onderwijsopdrachten, wetenschappelijke publicaties en wetenschappelijke activiteiten. De adviescommissie heeft, na de kandidaten gehoord te hebben, hun titels en verdiensten vergeleken aan de hand van een voorstel dat de decaan formuleerde, rekening houdend met “in het bijzonder hun affiniteit met het domein van de vacature, hun onderwijservaring, hun visie op de aanpak van het opleidingsonderdeel, de onderwerpen waarin zij verdere mogelijkheid tot onderzoek zien, en hun beschikbaarheid”. De raad van bestuur, zoals ook eerst de selectiecommissie en de faculteitsraad, heeft in de bestreden beslissing de motieven van de adviescommissie tot de zijne gemaakt, ook al is daarbij niet meer formeel de aangehaalde opsomming hernomen.

De gegevens met betrekking tot de visie, het onderzoek en de beschikbaarheid zouden volgens verzoeker beoordelingscriteria zijn die niet in de vergelijkende beoordeling zijn betrokken, wat hij afleidt uit het feit dat ten aanzien van de andere kandidaten enige beoordeling dienaangaande in de bestreden beslissing ontbreekt, en daar enkel bij tussenkomende partij wordt op ingegaan.

15. Met betrekking tot de beschikbaarheid voor de functie hadden alle drie de kandidaten op hun sollicitatieformulier vermeld dat zij minstens de vereiste 10% van hun tijd beschikbaar konden stellen. Dit wordt ook in het verslag van de adviescommissie vastgesteld, zoals verzoeker terecht opmerkt. Aldus werd deze voorwaarde wel degelijk bij de beoordeling betrokken. Verzoeker ontkracht dit niet en de Raad ziet niet wat een verdere vergelijking hieromtrent dan nog zou moeten bijbrengen.

Verzoeker geeft voorts zelf aan dat zowel de affiniteit met het domein als de onderwijservaring van de kandidaten effectief werden vergeleken.

In de formele motivering van de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de overige twee elementen niet alleen ingegaan ten aanzien van tussenkomende partij, maar ook ten aanzien van de derde gerangschikte kandidaat, over wie onder meer wordt gesteld dat hij een “zeer overdacht beeld [biedt] hoe hij het onderwijs zou invullen” en dat inzake onderzoek “zijn visie nog wat minder specifiek [is] ontwikkeld”. Over verzoeker is te lezen dat hij meewerkte aan verschillende onderzoeksopdrachten maar op het vlak van onderzoek “geen bewezen recente expertise [heeft] in het sociaal recht”. De bewering van verzoeker dat “enkel voor [tussenkomende partij] ter vergoelijking van de hiaten in het curriculum betreffende academische onderzoeks- en onderwijservaring in het relevante vakgebied verwezen [werd] naar bepaalde onderzoeksinzichten en een concreet plan van aanpak voor te verstrekken onderwijs” mist bijgevolg feitelijke grondslag. Voor zover overigens verzoeker hierbij refereert aan “hiaten [...] in het relevante vakgebied” en voorts nog opwerpt dat het plan van aanpak en de potentiële onderzoeksmogelijkheden van tussenkomende partij “het maritiem- en transportrecht ten dienste zou stellen van het sociaal recht”, herneemt hij zijn reeds hiervóór foutief bevonden uitgangspunt en mag worden verwezen naar de beoordeling van het eerste middelonderdeel.

Over het feit dat in de motivering inderdaad niets geëxpliciteerd is over de visie van verzoeker op de aanpak van het vak en verder onderzoek, stelt het auditorsverslag vast dat “dit te wijten [lijkt] te zijn aan het feit dat verzoeker geen informatie ter zake heeft verstrekt” en dat de uiteenzetting in het verzoekschrift “in elk geval geen blijk [geeft] van het tegendeel”. In de laatste memorie betoogt verzoeker dat het bestuur verplicht is dit criterium systematisch te toetsen en merkt hij op dat hij zijn visie heeft uiteengezet in het interview. Hiermee spreekt hij niet tegen dat hij nergens in het inleidend verzoekschrift heeft aangegeven welk plan van aanpak hij heeft voorgelegd. Dat hij dit tijdens het interview heeft gedaan, is slechts laattijdig in de laatste memorie verstrekte informatie waarop de verwerende partij niet meer in de schriftelijke procedure kan repliceren noch waarmee het auditoraat rekening kan houden bij het opstellen van het verslag over de zaak. Daarenboven volhardt verzoeker erin om geen concreet inzicht te verschaffen welk aspect van zijn “visie aanpak van het vak” en “mogelijke onderzoeksprojecten” in zijn voordeel ter sprake is gekomen naar aanleiding van de mondelinge interviews en stelt hij alzo de Raad in de onmoge-

lijkheid om te beoordelen of de benoemende overheid er in redelijkheid het belang aan heeft gehecht dat zij eraan moest geven.

Ten slotte, en bovenal, mag de benoemende overheid bepalen welk belang zij hecht aan de verschillende profielvereisten. Verzoeker toont niet aan waarom niet méér belang zou mogen worden gehecht aan de criteria op het vlak van wetenschappelijk onderzoek en onderwijservaring en van de affiniteit met het domein van de vacature. De pertinentie van deze criteria kan ook moeilijk worden betwist: zoals hierna bij de bespreking van het tweede middel nog meer uitvoerig aan bod zal komen, zijn deze slechts de vertaling en concrete uitwerking van de in artikel 5 van het ZAP-statuut opgenomen criteria inzake wetenschappelijk onderzoek en academisch onderwijs waar iedere beoordeling voor een ZAP-aanstelling in ieder geval op gesteund moet zijn.

16.1. De omstandigheid dat ook (bijkomende) academische graden en anciënniteit als dienstige beoordelingsgegevens bij een vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten hadden kunnen worden betrokken, impliceert niet dat de overheid, door dat niet te doen of daar niet het gewicht aan te geven dat verzoeker zou hebben gewenst, buiten de grenzen is getreden van wat van een normaal zorgvuldig handelende overheid moet worden verwacht. Wat de academische graden of de diploma's betreft, moeten de kandidaten voldoen aan de bij decreet opgelegde minimale diplomavooraanvoorwaarden voor de graad van docent. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, worden de academische graden van de drie kandidaten voorts wel degelijk vergeleken: ze zijn per kandidaat en per opleiding aangegeven. Dat niet dieper is ingegaan op deze graden is voorts aannemelijk vermits, zoals verwerende partij opmerkt, "hun relevantie voor kandidaten die intussen met succes een doctoraat hebben behaald en wetenschappelijk actief zijn geweest, evident ondergeschikt [is]". Verzoeker verduidelijkt alleszins niet in welk opzicht zijn academische graden hem een voorsprong zouden hebben verschaft ten opzichte van de benoemde kandidaat.

16.2. Wat de anciënniteit betreft heeft de decreetgever zelf daaraan steeds minder gewicht toegekend en dergelijke vereiste uiteindelijk niet meer decretaal bepaald, het aldus aan de universiteiten overlatend die eventueel alsnog

te bepalen. Door aan de anciënniteit geen overwegend belang te hechten, handelt de benoemende overheid bijgevolg niet onwettig.

17. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten op een willekeurige, onzorgvuldige of discriminerende wijze zou zijn geschied, of in strijd met het beginsel verwoord in de spreuk *patere legem quam ipse fecisti*.

Ook het tweede middelonderdeel van het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

18. Het tweede middel, door verzoeker uitdrukkelijk “in ondergeschikte orde geformuleerd” hoewel het intellectueliter aan het eerste middel voorafgaat, is “genomen uit de schending van art. 87 van het Decreet betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap van 12 juni 1991 samengelezen met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, desgevallend met toepassing van art. 159 Gec.G.W. betreffende het statuut ZAP zoals vastgesteld door de UA, en uit ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag”.

Verzoeker betoogt dat verwerende partij pas ná het indienen van de kandidaturen bepaald heeft welke criteria voor de effectieve vergelijking van titels en verdiensten in aanmerking zouden worden genomen. Geargumenteed wordt dat, “hoewel in het algemeen geen wettelijke verplichting voorligt bij alle benoemingen na keuze deze criteria vooraf vast te stellen”, te dezen artikel 87 van het universiteitendecreet de universiteiten wél oplegt vooraf de criteria aangaande de benoeming en aanstelling van het academisch personeel vast te leggen en dat het ZAP-statuuut enkel een vaag beoordelingskader zonder aanstellingscriteria bevat. Artikel 5 van het ZAP-statuuut biedt immers geen maatstaf van beoordeling maar is niet meer dan de loutere bevestiging dat de drie kerntaken

van een academicus zullen worden afgewogen tegenover de vacante opdracht en de goede werking. De zeer vage en algemene profielen die in dit artikel opgesomd zijn, kunnen evenmin als criteria worden beschouwd. Vermits het ZAP-statuut geen aanstellingscriteria bevat, moet het als rechtsgrond voor het bestreden besluit met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing worden verklaard, zodat het bestreden besluit is tot stand gekomen zonder de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag.

Verzoeker stelt ten slotte dat hij zijn toelichtingen bij zijn dossier beter had kunnen afstemmen op de vereisten van het bestuur indien hij deze criteria vooraf had geweten.

19. In de memorie van wederantwoord blijft verzoeker erbij dat de vage en algemene bevestiging van de kerntaken van een academicus niet kan gelden als criteria in de zin van artikel 87 van het universiteitendecreet.

20. In de laatste memorie handhaaft verzoeker zijn grieven. Hij benadrukt nog dat de competentieprofielen van artikel 5 van het ZAP-statuut, “profielen” zijn en geenszins “criteria”, als zijnde een maatstaf van beoordeling waarbij de aangevoerde titels en verdiensten die alle passen in het competentieprofiel van elkaar kunnen worden onderscheiden. Deze bepalen hoogstens een invulling van hetgeen van een kandidaat wordt vereist per academische graad zonder dat ze daadwerkelijk toelaten een vergelijkende analyse door te voeren van de diverse titels en verdiensten. Ze beschrijven de kerntaken van een ZAP-lid naargelang zijn graad van aanstelling onder verwijzing naar de drie onderdelen van zijn taakomschrijving, te weten onderwijs, wetenschappelijk onderzoek en dienstverlening, zonder dat dienaangaande meer wordt gesteld dan dat ze betreffende deze facetten een deugdelijke invulling dienen te krijgen naargelang de te begeven functie. De vijf criteria die door de selectiecommissie werden gehanteerd zijn daarentegen geen verfijning van bepaalde profielen, doch daadwerkelijk toetsingselementen die op systematische wijze terugkomen.

Beoordeling

21.1. Artikel 86 van het universiteitendecreet luidt:

“Onverminderd het bepaalde in de artikelen 83 en 87, legt het universiteitsbestuur bij reglement de voorwaarden vast waaraan voldaan moet zijn om tot docent, hoofddocent, hoogleraar benoemd of aangesteld te worden.”

Artikel 87 van het universiteitendecreet luidt:

“Het universiteitsbestuur legt voorafgaandelijk de criteria vast voor de benoeming tot hoofddocent, hoogleraar, gewoon hoogleraar en buitengewoon hoogleraar en maakt deze in de universiteit bekend.”

21.2. De raad van bestuur van de universiteit Antwerpen heeft in het ZAP-statuut de voorwaarden voor de benoeming of de aanstelling van het zelfstandig academisch personeel bepaald. Dit statuut bepaalt onder meer in artikel 5, § 1, de algemene voorwaarden en omschrijft in artikel 5, § 2, de specifieke profielen voor onder meer de graden van docent en hoofddocent.

Artikel 5, § 1, van het ZAP-statuut luidt:

“Onverminderd de in het universiteitendecreet opgenomen algemene bepalingen betreffende de diplomavooraarden, worden bij een benoeming of aanstelling in één van de graden van het ZAP de competenties en verdiensten van de kandidaat op het vlak van wetenschappelijk onderzoek en academisch onderwijs en eventueel wetenschappelijke dienstverlening afgewogen tegenover de vacante opdracht en de goede werking van de academische overheid.”

Artikel 5, § 2, luidt, wat de competentieprofielen van docent en hoofddocent betreft:

“Aansluitend bij § 1 moet het personeelslid, om tot de onderscheiden graden van het ZAP te kunnen worden benoemd of aangesteld, bovendien:

1° voor docent : op grond van voordien geleverde prestaties beantwoorden aan de redelijke verwachting dat degelijk wetenschappelijk onderzoek zal worden verricht en degelijk onderzoeksgebaseerd onderwijs zal worden verstrekt;

2° voor hoofddocent: het bewijs hebben geleverd op een degelijke wijze onderzoeksgebaseerd onderwijs te verstrekken en op een degelijke wijze wetenschappelijk onderzoek te verrichten (inz. aan de redelijke verwach-

ting voldoen zich autonoom te ontwikkelen, alleen of in een wetenschappelijk samenwerkingsverband met andere ZAP-leden). Hij/zij is actief betrokken in een academische eenheid.”

Daarbij aansluitend bepaalt artikel 16 van het ZAP-statuut over de aanstellings- en benoemingsprocedure:

“De academische competenties van de kandidaten worden afgewogen ten opzichte van elkaar, rekening houdende met de in het vacaturebericht vermelde functievereisten en getoetst aan de in artikel 5 omschreven competentieprofielen. De bij vergelijking hoogst gekwalificeerde en geschikt bevonden kandidaten worden voor de aanstelling of benoeming voorgedragen.”

22. Tussenkomen de partij is in de betrekking aangesteld als docent; verzoeker beweert nergens dat, indien de betrekking hem zou toevallen, hij aanspraak kan maken op een aanstelling in een andere graad. Vergeefs bijgevolg beroept verzoeker zich op artikel 87 van het universiteitendecreet, dat enkel geldt vanaf de graad van hoofddocent. Te dezen volstaat het dat overeenkomstig artikel 86 van het decreet, door verzoeker niet aangevoerd, bij reglement de voorwaarden zijn vastgesteld voor aanstelling of benoeming.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, vormen de aangehaalde bepalingen van het ZAP-statuut daarenboven wel degelijk beoordelingscriteria. Ze vormen immers, met gebruik van de definitie die verzoeker zelf hiervoor hanteert, een maatstaf die op systematische wijze kan worden toegepast om kandidaturen te beoordelen.

De omstandigheid dat die aanstellingsvoorwaarden en competentieprofielen algemeen zijn omschreven, doet daaraan geen afbreuk. De raad van bestuur licht trouwens bij voornoemd artikel 5 van het ZAP-statuut toe dat, “aangezien de criteria die gehanteerd worden kunnen verschillen naargelang de discipline waartoe een betrokken personeelslid behoort, of naargelang de opdracht die het lid verondersteld wordt uit te voeren (met hoofddoel op onderwijs en/of onderzoek), worden de profielomschrijvingen bewust generiek omschreven; de faculteiten worden verzocht om deze profielen, rekening houdend met de disciplinespecifieke standaarden, verder uit te diepen”.

23. Noch in artikel 87 van het universiteitendecreet, noch in het door verzoeker niet aangevoerde artikel 86 van hetzelfde decreet kan een verplichting voor het universiteitsbestuur worden gelezen om reeds in het ZAP-statuut ten behoeve van elke toekomstige vacature meer gedetailleerde criteria op te nemen. Artikel 86 ziet enkel toe op “de algemene lijnen van [het] academisch benoemingsbeleid” en “houdt ondermeer een profielbeschrijving van elke rang van het zelfstandig academisch personeel in” (*Parl.St.* VI.Parl. 1990-1991, nr. 502/1, 85). Uit de voorbereidende werken van het universiteitendecreet en uit de latere wijzigingen van artikel 87 blijkt daarenboven dat de decreetgever beoogde “de bevoegdheid tot benoeming integraal bij de universiteiten te leggen” (*Parl.St.* VI. Parl. 1993-1994, nr. 600/5, 34), reden waarom zelfs de oorspronkelijk nog bij decreet vastgelegde anciënniteitsregels voor een benoeming hoger dan docent in artikel 87 werden geschrapt. De artikelen 86 en volgende vertolken met andere woorden de wil van de decreetgever om de bevoegdheid tot benoemen, waarbij ook het vastleggen van de voorwaarden tot benoeming, bij het universiteitsbestuur te leggen in plaats van bij de decreetgever zelf. Daaruit kan evenwel niet worden afgeleid dat het universiteitsbestuur niet zou vermogen het over te laten aan de in artikel 89 van het decreet bedoelde facultaire of andere organen die het hiervoor heeft aangeduid, om ten behoeve van de voorgeschreven advisering de vooraf vastgelegde “generieke” criteria toe te passen naargelang de discipline en de specifieke opdracht. Logischerwijze kunnen op het niveau van het universiteitsbestuur ook enkel generieke competentieprofielen per graad over de wetenschappelijke disciplines heen worden vastgelegd. De raad van bestuur verduidelijkt alvast zelf in het ZAP-statuut dat deze moeten worden vergeleken in het licht van de “vacante opdracht” of de “functievereisten” in het vacaturebericht.

24. Aangezien de lezing die verzoeker geeft van artikel 87 van het universiteitendecreet niet wordt bijgevallen, rest de door hemzelf in het verzoekschrift gemaakte vaststelling dat geen algemene regel de benoemende overheid ertoe verplicht om de vergelijking van de kandidaturen te beperken tot uitdrukkelijk vooraf opgesomde profielvereisten of beoordelingscriteria, zolang maar de gehanteerde criteria kenbaar zijn doordat ze worden vermeld of minstens duidelijk blijken uit concrete gegevens, dat ze objectief en pertinent zijn ten aanzien van de te begeven functie en dat ze op een gelijke wijze op alle kandidaten wor-

den toegepast. Verzoeker is voorts in staat de pertinentie van de gekozen criteria aan de rechter voor te leggen evenals de concrete toepassing ervan op de ingediende dossiers.

25.1. De eerste twee op voorstel van de decaan blijkbaar door de adviescommissie gehanteerde elementen, “affiniteit met het domein van de vacature” en “onderwijservaring”, stemmen overeen met de vereiste in artikel 5, § 1, van het ZAP-statuut om de verdiensten van de kandidaten op het vlak van wetenschappelijk onderzoek en onderwijs te beoordelen in het licht van de vacante opdracht. Op grond van voormelde bepalingen van het ZAP-statuut is het voor elke kandidaat voorspelbaar dat de relevantie van de in het sollicitatieformulier voorgelegde referenties zou worden beoordeeld in het licht van de “affiniteit met het domein van de vacature”, terwijl in het sollicitatieformulier ook uitdrukkelijk naar de onderwijservaring wordt gevraagd en in het vacaturebericht aan de onderwijskwaliteiten wordt gerefereerd. De vraag naar de mate van affiniteit van de voorgelegde wetenschappelijke expertise van de kandidaten met de inhoud van het kwestieuze vak, laat wel degelijk toe de verschillende ingediende kandidaturen, van elkaar te onderscheiden. Ook al laat dit begrip een ruime invulling toe, impliceert dit nog geen onbeperkte beoordelingsbevoegdheid.

25.2. Ook de “visie op de aanpak van het betrokken opleidingsonderdeel” en “de onderwerpen waarin [de kandidaten] verdere mogelijkheid tot onderzoek zien” mogen een kandidaat niet verrassen. Opnieuw mag worden herinnerd aan het vacaturebericht, dat over het profiel van de betrekking te kennen geeft dat de kandidaat onderwijs- en onderzoekskwaliteiten moet hebben die aansluiten bij de beleidslijnen van de universiteit en de faculteit. De opdracht van de benoemde omvat blijkens hetzelfde bericht onder meer het uitbouwen van onderzoek in het domein van het transport- en maritiem recht. Beide gegevens doen begrijpen dat de kandidaat zijn visie op de aanpak van het betrokken opleidingsonderdeel kenbaar moet maken en ter beoordeling voorleggen en dat hij de benoemende overheid inzichtelijk moet maken welke onderwerpen hij ziet aan te pakken als mogelijk toekomstig onderzoek. Dit alles past in artikel 5, § 2, van het ZAP-statuut, dat van een kandidaat-docent vereist “op grond van voordien geleverde prestaties” aan de redelijke verwachting te beantwoorden “dat degelijk wetenschappelijk onderzoek zal worden verricht en degelijk onderzoeksgebaseerd

onderwijs zal worden verstrekt”. Daar sluit naadloos bij aan dat de benoemende overheid peilt naar de visie van de kandidaat op zijn aanpak van het opleidingsonderdeel. Een onderdeel van die visie is op het vlak van het wetenschappelijk onderzoek noodzakelijk het kunnen aanbrengen van onderzoeksonderwerpen. Ook artikel 18 van het ZAP-statuuut refereert overigens aan de “visie en planning inzake onderwijs, onderzoek en dienstverlening” die de kandidaten moeten kunnen toelichten.

25.3. De beschikbaarheid ten slotte, is een louter praktische kwestie. Verzoeker beweert terecht niet dat een onderzoek naar de beschikbaarheid van de kandidaten niet pertinent is.

25.4. Verzoeker kan niet ernstig beweren dat hij bij voorbaat niet kon weten op welke manier zijn academische referenties zouden worden beoordeeld.

25.5. Door het voorstel tot rangschikking te steunen op de vijf besproken elementen, schendt verwerende partij bijgevolg noch het rechtszekerheids- noch het vertrouwensbeginsel. Evenmin begeeft zij zich in het moeras van de willekeur.

26. Uit wat voorafgaat volgt dat het tweede middel faalt.

C. Derde middel

27. Het derde middel is geput “uit de schending van art. 69 en 78 van het Decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, het zorgvuldigheidsbeginsel en uit ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag”.

28. In het auditorsverslag wordt het derde middel verworpen als ongegrond, omdat “de [door verzoeker aangevoerde] verbodsbepaling in het decreet uitdrukkelijk beperkt is tot één bepaalde situatie en dat een uitbreiding naar analogie van het verbod in strijd zou zijn met het decreet”.

Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisname van het auditorsverslag heeft hij immers niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij heeft dit enkel gedaan wat zijn eerste twee middelen betreft en het derde middel onbesproken gelaten.

Zo die proceshouding al niet betekent dat verzoeker aan het derde middel verzaakt, ziet de Raad van State alleszins geen reden om de zienswijze van het auditoraat niet bij te vallen.

29. Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 10 juli 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest